

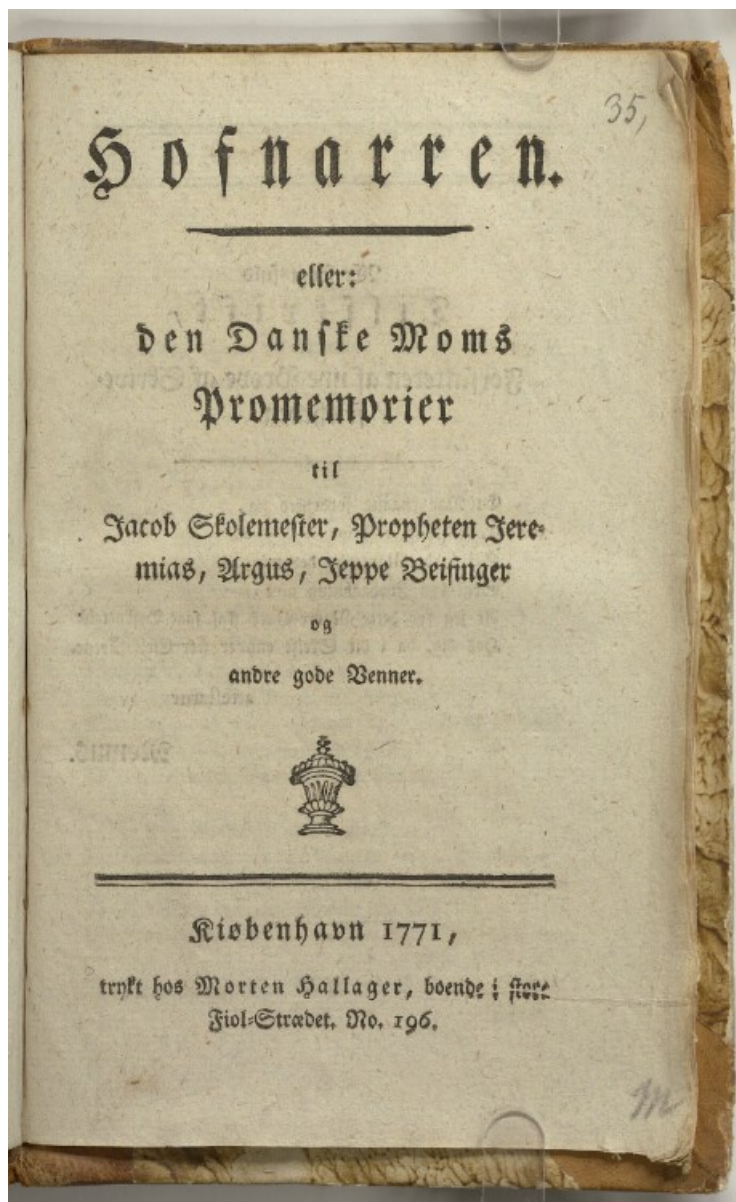
Titel: Hofnarren. eller den Danske Moms Promemorier til Jacob Skolemester, Propheten Jeremias, Argus, Jeppe Beifinger og andre gode Venner.

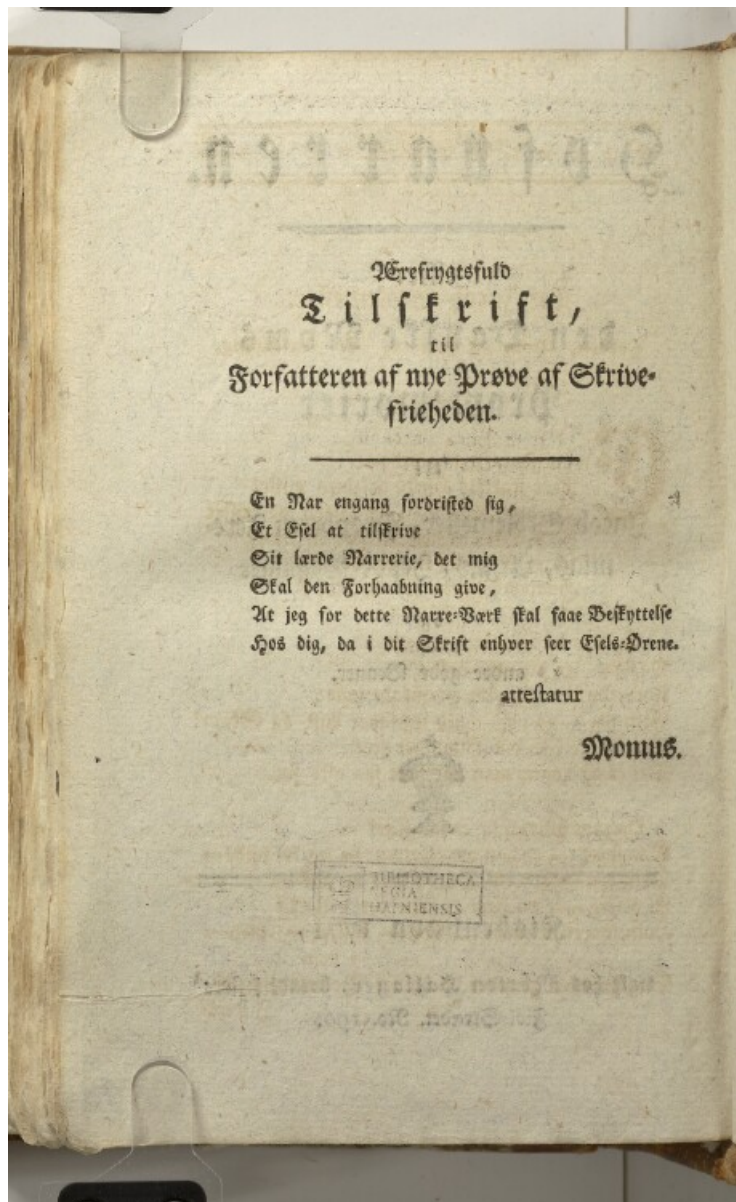
Citation: "Hofnarren. eller den Danske Moms Promemorier til Jacob Skolemester, Propheten Jeremias, Argus, Jeppe Beifinger og andre gode Venner.", i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 14*, Morten Hallager, 1771, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-1_014-shoot-workid1_014_035/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

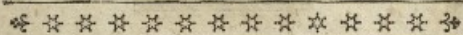
Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 14

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Til Jacob Skolemester.

Hyrden, Ulven og Gunden. En Fortælling.

En smitsom Syge gjorde at
Den stakkels Hyrde Klemen mister
De beste Faar udaf sin Hiord, og frister
Den Skiebne næsten hver en Nat,
At et til to der ligger død.
Hvad er ei dette for en Nød?

En Ulv til Side tager ham
Og siger: jeg dig maa beklage,
Fordi du maa saa stor en Skade tage;
Men jeg — ja jeg — gid jeg saaer Last og Skam!
Den Tanke har din Hund det gier.
Det er og noget, man har hørt saa ofte før.

Og min Mistanke er saa stærk —
Saa stærk — at han om Natten — jeg tør vade —
Dem dræber for om Dagen dem at æde —
Ei Kiere saae du ham at sætte det i Verk?
Ham svarer Klemen — Nei — just ei — men —
i men
Siig hvorpaa grunder du da vel Beskyldningen?
" 2 I hvor

I hvorpaa? Iklar sorte, som
Laae bag en Bust og nu for Dagen kom,
Paa det, som han, som hver Mand veed,
Selv vilde giere, hvis han var udi mit Sted.

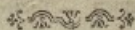
Du, som udraaber andre og vil deres Nytte spille,
Gior det just, fordi du er et Skarn og selv saa giere
vilde.

2. Til Nyefinder.

Det nu er længe siden, at du et Project fremsorte,
Er din Forstand saa reent uddød, at du veed intet
nyt?
Men maaskee du er bleven vreed, for man dig sidst
ei horte?
Nei heller troer jeg, at du nu alle nok har suydt.

3. Til Dramenael.

Din gamle Hesselstok er temmelig forslidt
Den ønsker kun, at, for du den vil Afsted give,
Den paa din egen Digg da maatte dante sig lidt.
O! hvor vil den saa snart det skeer strax lystig blive.

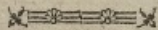

4. Til

4. Til Argus den første.

Den gamle Absalon kreb nyelig op af Jorden,
For at erkynde sig, hvor det stod til i Norden,
Hun, sagde han, jeg for min Lids Seerevere
Nu seer i Skofke-Lal stoor Kandestøbere,
Der med Projekter er i Stand snart at forgive
Hver ærlig Patriot, hvad vil af dette blive?
Ei andet end som et forvirret Narrespil.
Hvis med von Bremsensfeldt de sig ei hange vil,
Dog det da værre blev, de Lusten insicerte
Og man ei andet vandt af det, de projekterte,
End at i hver en Krog blev en forgiftig Lugt.
Hvad da? Det bedre er, han sagdede blev brugt.
Til Stadens Gader reen engang hver Dag at seie.
Og lade saa enhver, som noget monne eie
Fordrive ærlig sin Handtering thi hvis de
Skal længer spille Bold, alt i Forvirrelse
Vil komme, saa tilsidst man ei skal finde andet
End tomme Bægge i hvert andet Huus i Landet.
Naar gamle Kierllinger og Opatronerne
Eugang for Alvor ret skal Staten reformere,
I det Kollegio bør du at præsidere
Som ældste Odermand for Kandestøberne.

Lær først at indsee ret, hvad der er Grunden til
Det Onde, som du i en Stat afhjælp vil.
Hvis din Forstand dig just ei Eone dertil giver
Saa giv du best at du Alviser ikkun skriver.

5. Til Procurator Stamhals.

Dit Snakketøj, min Broder, er neppe nyelig fikket
Da det høert Dieblil fordievelst gaaer i staae
Men tværtimod din Dreng er ret oplagt og fikket
Til Pluderhås, da han lar Sludren altid gaae.

J fald den Tieneste dig Ganden vilde giøre
At han jer to til et omstøbte, dette Greb.
Den beste Rabulist for Dagen kan fremsøre
Han pludrer friff, og du har Gandens egne Kneb.

7. Til hellig Peder.

De Russers Skæg og spanske Hatte
Saa stor Allarm affied ei kom,
Som Sagen, der i Harnisk satte
De tvende brave Naboe-Præste,
Ikkun for Menighedens Beste,
Hvad er det da de trættes om?

Med Luce Jeppe Bryllup holdte
Herr Frank som Egte-Folk dem vier,
Vor Jomfrue Brud med hendes Frier
Han giver sin Betsignelse.
Herr Anders, som her tværtimod
Formeente Hans var nok saa god,
Den Sag for Bispen kiereede.
Det var Begyndelsen, som har den Sten forvoldt.

Den hellig Iver, hoormed begge viiste, at
Det Embede, hvortil han var af Nanden sadt,
Udfordrede hans Pligt til samme at forrette.
Dplyste Dyrigheden om en saa heistvigtig Trette,
Hvorfor den ogsaa strax antog sig samme Sag,
Og med Opmarksomhed anhorte hvers Andrag.

Beviis og Modbeviis for Dagen lægges frem,
At Deres Nidkierhed af Nanden drives til
At viise, at han det saa have vil,
At de udføre skal den Sag med Fynd og Klem.

Beviis og Modbeviis enhver for Retten legger,
At det er Nanden som tilskjynder og opægger

3

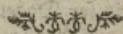
Dem til, at de Fortienesten kan faae.
Det ellers var en uheret Synd. Ach Stam at taen
fe paa.

Er Sagen nu da reent bevist,
Og intet Document forliit,
Saa op til Doms den tages maae?
Ja vist thi Manden siger saa.

Nu her da Nettens Kiendelse
Fortiges dog I Kieltringe.
Naar Pharisaer kievles, det da for Guds Ære er,
Skont deres Egennytte just er rette Drive-Fier.

8. Til Friegeist.

Lad Overtroe ikkun den dumme Flok forføre,
Bliv ved du sterke Mand, troe ei det ringeste,
Thi naar hin færdig er af Frygt sig at beg
Saa troer du ei at du skal i Helvede.

9. Til

9. Til Propheten Jeremias.

De Berde i fuld Bue staer, i Vand hoerandre satter,
De Mandelige mener jeg, som les paa Sielen
Der derfor ingen Redning er, saa lange Træften
Thi siid den er af Vigtighed, hvorom? Om Muns-
ke-Hatter.

Saaledes tænkte jeg, da just din Propheste,
Du store Herrens Mand, jeg stueljom fik at here
Hvad tænkte jeg, hvad er ved dette dog at giere?
Propheten spaaer, og spaaer vel Sandhed derudi.

At mange iblant Praesterne tør bruge Herrens Navn,
For paa en nedrig Maade sig en lumpen Fordeel at
Net, som de var i Embedet allene for at nyde Mente,
Og deres minste Omsorg er at fremme Sielegavn.

Hvad segter vel de fleste for? For ikkun at de maa
I Skiul udaf en hellig Deagt det beste til sig riue,
Saa at de Gud en Dag og Handen ser kan give,
Og udi Yppighed saa Ugen henbragt faae.

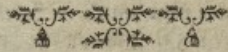
Erret ei I Narre meer om Eders Levebrad,
Det nytter Jer dog ei I Fader kun hinanden,
Og enten I saa Gud vil tiene eller Handen,
I ganske vist dog nok vil faae indtil Jer dod.

Du store Spaadoms Mand, spaae tit, spaae noget
stort.
Spaae os om nogle Stoffe-Drygl, om Bawerie
og andet,
At med dit eget Bæv du kan opfylde Landet.

At du desbedre kan oplive denne Grille
Du hør Dag Kallun paa en Hiulber bør at trille
Til Staden, du er dog til andet ikke giort.

10. Til Jeype Beifinger.

Saa har Hr. Ravn, den Hiertens Mand dog
maattet bukke,
For Dødens Navne-Kloe, og sine Dine lulle.
Al Verden maa ham lade, at
Udi det Kald, som han var sadt.
Han var saa dygtig, at man neppe faaer
Hans Eigemand at see i mange Aar.
Vel sandt han Diet ikke hugte
Ud paa sin Naboe; men dog Kloen brugte
Saaledes, at det Fedeste han alletider fik,
Streb, du Beifinger, at din Kunst saa holder stik.

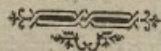
II. Til Mester Thor.

Gravskrift over Magister Has.

Det alt er lange siden, at
Du sagde Verden en god Nat,
Og gif saa ud af Live.
Min Skyldig Pligt paaminder mig,
Min Hierte Broer, at jeg maa dig
Dit Hereminde give.

Du her i Verden været har
Lærdt, ingenlunde opløst Nar,
Der ikkun gier Grimaser.
Ja stort dit Navn ved Skrifter blev;
Thi du — thi du — du skrev — du skrev —
Du skrev — jo Disputater.

Du viiste din Nætsindighed
Og nogle snese gange, ved
At kunde skifanere
Den unge Dødsmer, der i tre
Til fire Aar ei lærrede
Saa meget, om og mere,
Som du i Tredstidsthye, ja
Gamaliel du gif herfra,
Du gif herfra med flere
Der levede og døde, see
Hvad kan til din Berømmelse
Af mig vel siges mere?

12. Til

Til Kubefach.

Rort, horer, drifter, spiller og bagtaler alle
Mand,
Er han ei heri Mester, gier han dog alt hvad han
kan,

Men af hans Skiebne er kuns tynd!
Ja er det ei en uvert Synd,
Og heilig at beklage?
At han ei Evne har
Til at fuldføre det, som var
Hans Hjertens Attraae, fra hans spæde Ungdoms
Dage.

Er det og, Himmel, ret? At sig en edel Siel,
Som under alle vel,
Naar de som han kun veed at leve,
Er det vel ret, at han tilsidst endog skal Mangel
lide?

Og, hvorfra han paa Sotteseng skal faae en Munds
fuld Mad, ei vide?

Da Pengepugerne.
Som deres Næste ei det mindste undede
I deres Levetid, just nu ved Dødens Komme
For Rigdoms Overflod kan Gud hos sig ei
romme.

Kan Rort Forsynet ei med Ret til Regnskab
kræve?

13. Til Garatgival.

Saa længe du er til, har Kiebenhavn og Horer,
Der til Spvartning staaer, for Næsten er det sørt,
At da saa stor en Lyst du til dem hos dig sporer,
Du slaar dig da ei til at være Horevert.

14. Til Borre.

Da du kun Løge var, og Pulver, Draaber, Piller
Uddeckte efter Bøgt, var alting dog forkeert;
Men nu langt meer, da du med Lyffe-Potter spiller,
Hver Apoteker-Dreng vil have dig kestrert.
Saa er det vanskeligt at giere Folk til Raade,
Og helst naar man lidt meer end de just har at raade.

15. Til Biersauf.

Seer du skal dee af Tørst, saa har du soret paa
At du langt hellere dig selv ihjel vil drikke.
Viis dig da som en Helt, og lad os see at ikke
Du adruer, men med en fuld Snude bort kan gaae.

16. Til Skolemeester Fur.

Du sværger tie og dyre paa; at du ei meer vil lye
Men naar har du sagt sandt? det var nok den Gang a
Du dig forsoer for at beholde Tydens Kat,
Bliv ved, lær andre hvad du kan, indtil I bliver Tve.

17. Til Lieutenant Kieppe-Dreng.

Hvad ægger vel din unge Vog saa ofte til at slaae,
Dg prygle saa ublue de gamle Karles Rykke
Maaskee en Numpefuld du selv just venter paa?
Saa mand den er fortient, jeg dertil ynsker Lykke.

18. Til Spil-Kier.

Spil Broder, spil kun frisk saa længe du har Penge.
Din Sviger-Fader deer vel snart, saa saer du fleer,
Dg naar de sletten er, saa kan du dig jo hænge;
Men gior det saa, at det ei Spille-Brodre seer.

19. Til

19. Til den Jydske Kateket.

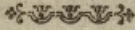
I kiere Old-Benner og Brenviins Matroner,
Som ved eders Morgen- og Aften-Sturk toner
Forbandelse over enhver af dem, der
Kan gie en Daler lidt meer end enhver.

I denne vor Jyde i finder en Broder,
Der listig, forslagen og træk sem Maroder
Ler spørge, hvorfra har du Penge min Ven?
Ach hvilken et Jndfald af saadan en Svend.

Ach hvilken Konsert han ei skulde opføre,
Jfald til Forsanger man ham vilde giøre
For eder, dog sligt jo saa ofte er skeet,
En Kantor er bleven af en Kateket?

At han da desbedre kan ret trenulere,
Ber i ham hver Morgen jert Eg at forære,
At fastendes han det kan tage til sig.

En lakker Bisken ach Herr Kal = i = et for dig,
Dit ypperlige Skrift ber en Belønning have,
A kan dig bitte Jyd' ei ønske bedre Gave.

20. Til Stiktil.

Naar alle vil som du Kontorerne besøge,
Saa kan Bliskhornene ei lange holde stik,
Bliv ved og hielp kun frisk dem nyttig at forege
Frygt ei Franksofer, thi din Fader med dem gif.

21. Til Læseren.

Naar Verden bliver gal, saa bliver jeg først klog,
Saa længe den er viis, er jeg et lumpent Drog,
Hver Star sin Kappe har, jeg paa min ogsaa drager,
Og hver Mand, beder at han sig om Næsen tager.

Mon.

